

Pomáhá i dál

Tento portrét bude trochu netradiční. Představíme v něm totiž zlínského člena spolku Veterán Policie České republiky, jehož zkušenosti z policejní práce inspirovaly k další smysluplné činnosti, ve které hrají roli děti.

Kateřina Pohůnková

Drtivou většinu policejního života strávil Ladislav Čech jako orgán činný v trestním řízení – vyšetřovatel, starší vyšetřovatel a nakonec několik let vedl 1. oddělení tehdejšího Okresního úřadu vyšetřování ve Zlíně. Náplní jeho práce tak bylo i vyšetřování těch nejzávažnějších trestných činů. A právě od těchto zkušeností se odvíjí motivace Ladislava Čecha dál pozitivně působit na společnost, teď už ale v trochu jiném světle než tom policejním: „Naše vlastní děti vyletěly z hnízda, dcera žila v zahraničí a já se během služby několikrát setkal s tím, že v důsledku nějaké trestné činnosti rodičů (vražda mezi partnery apod.) zůstaly malé děti bez rodiny. A na ně čekal zpravidla jen ústav, což byl pro ně, kromě jiného, velký šok,“ vysvětluje Ladislav Čech, odkud pramení jeho snaha pomáhat. S manželkou se totiž rozhodli poskytnout pomoc právě takovému opuštěnému dítěti. V trvalém pěstounství jim brání věk, proto požádali o zařazení do evidence osob, které mohou poskytovat pěstounskou péči na přechodnou dobu, tj. pro dítě s pobytem u pěstounů maximálně do jednoho kalendářního roku. Absolvovali psychologické testování a přípravný kurz v rozsahu 72 hodin a byli připraveni přijmout jakékoli dítě od narození do 18 let věku, které jim stát přidělí. Požadavek lze vznést maximálně na věk, ale ohled se na něj nemusí brát. Do péče získali v té době tříletou holčičku. Rodině Čechových se tím život úplně otočil. „Organizačně jsme přijali nový režim. Přestěhovali jsme se na venkov, zřídili jsme drobné hospodářství (drůbež, chov ovcí). Nastavený režim s prioritou pěstounství se zaběhl a žádný problém v tom nevidím,“ popisuje životní změnu Ladislav Čech, který holčičku každý den vozil do mateřské školy do jiné obce.

Pravidelné kontroly

Dle slov Ladislava Čecha rodina na předsudky nenarazila: „Okolí, známí, širší i bližší rodina, všichni vnímají naši péči o ‚cizí dítě‘ pozitivně. Nesehtkali jsme se se zápornými reakcemi či jinak negativními projevy, a to ani vzhledem k tomu, že je holčička romského etnika.“ Pro rodinu byl pobyt dívenky obohacující. Poznali a získali díky ní další okruh známých z pěstounského prostředí.

Přechodná pěstounská péče obnáší i zásahy státu. „Jako rodina jsme pod pravidelnými kontrolními návštěvami příslušného pracoviště krajského úřadu, pracoviště OSPOD

a doprovodné organizace se zaměřením na vývoj svěřeného dítěte, jeho bydlení a potřeby. Dále musí být zajištěn i kontakt s rodiči dítěte, pokud projeví zájem. Během kalendářního roku musíme také absolvovat školení, povinné vzdělávání. Přitom všem dochází k určité ztrátě soukromí a mnozí se s tímto nevyrovnejí,“ přiznává Ladislav Čech.

Dívinka v rodině Čechových strávila více než rok. V jejich případě výjimka potvrzuje pravidlo. „V loňském roce našly státní orgány pro holčičku trvalou pěstounku, ta ji však po zhruba měsíci a půl vrátila ‚státu‘ zpět s tím, že ji péče o ni v podstatě vysiluje. Holčička u nás nakonec pobývala 3,5 roku,“ ozřejmuje situaci pan Ladislav. V současné době už je ale dívka u nových trvalých pěstounů, které jí rodina Čechových sama našla mezi svými pěstounskými známými, a v září nastoupila do první třídy.

Čechovi zůstávají i nadále pěstouny na přechodnou dobu při krajském úřadě a očekávají příchod dalšího dítěte, které jim přidělí. ■

Foto osobní archiv Ladislava Čecha